

ПАМ'ЯТЬ СИЛЬНІША ЗА СМЕРТЬ

Клята війна назавжди забрала життя Захисника України — Ярослава

Володимировича Покотила – сина, чоловіка, батька. Він загинув 7 серпня 2025 року під час виконання бойового завдання з відсічі збройної агресії російської федерації проти України поблизу населеного пункту Іванопілля Краматорського району Донецької області.

Покотило Ярослав Володимирович народився 10 квітня 1982 року в селі Матвіїха Володарського району Київської області. Закінчив Володарську ЗОШ №2. В пам'яті однокласників Ярослав залишився веселим, життєрадісним і позитивним хлопцем, до якого завжди можна було звернутися за підтримкою і порадою. Його улюбленим предметом в школі була історія. Після закінчення школи вступив до Маслівського радгоспу-технікуму.

Вищу освіту здобув у Білоцерківському Національному аграрному університеті, який закінчив у 2017 році. У 2000 - 2001 роках проходив строкову військову службу в лавах Національної гвардії України. Служив у органах МВС та Національної поліції України з 2007 року. Колеги з поліції згадують про Ярослава як про спокійну, врівноважену людину, виховану та толерантну. Він завжди був сповнений життєвої енергії, був людиною з високими моральними принципами та честю.

Учасник АТО – ООС, старший лейтенант поліції, боєць штурмового полку "Сафарі" Об'єднаної штурмової бригади Національної поліції України

"Лють" Покотило Ярослав Володимирович став частиною тих, хто тримає країну на своїх плечах. Вони воюють, рятують, прикривають побратимів і йдуть вперед попри все, бо знають, за що б'ються: за майбутнє, де всі діти зможуть жити без війни. Служити у штурмовій бригаді - значить щодня дивитися небезпеці прямо в очі і не відводити погляду. Серед штурмовиків немає місця випадковим людям. Вони щодня роблять найважчу

роботу на передовій, не чекаючи похвали і не маючи права на помилку, бо

кожен вихід — це ризик. Кожен бій, кожен штурм - це підтвердження їхньої непохитної волі. 7 серпня 2025 року зовнішній пілот безпілотних комплексів Ярослав Покотило не повернувся з поля бою, відійшов у вічність зі зброєю в руках, віддавши своє життя заради того, щоб Україна була вільною.

У скорботі залишилася дружина Тетяна, сини Богдан та Назар, мама Алла Андріївна, батько Володимир Миколайович, брати Богдан і Тарас.

Втрата близької людини змінила їх життя назавжди, поділивши його на дві частини: «до» і «після». Ще вчора все було розмальоване яскравими світлими фарбами, наповнене надією на щастя. Сьогодні залишились лише спогади, фотографії й тиша, яка ріже серце.

"З Ярославом ми були знайомі ще з дитинства, бо майже всі канікули він проводив у с. Матвіїха, допомагаючи бабусі і дідусеві. Ми одружилися в 2002

році, виховали двох синів. Ярослав був люблячим чоловіком та турботливим батьком, завжди оберігав нас від життєвих негараздів. Постійно піклувався про свою родину, близьких та рідних. Понад усе любив своїх синів, дбав про них, вони були його найбільшим щастям. Діти брали приклад з батька, в усьому намагалися його наслідувати", – з болем згадує дружина Тетяна, у серці якої - невимовна порожнеча й рана, яку не загоїть час.

Для неї слово "був" звучить гірко і страшно. Вона відчуває присутність чоловіка в кожному дні і веде з ним безкінечні розмови, бо для неї він справді поруч, тільки по той бік тиші: " Коли важко - чую, як ти ніби торкаєшся мого плеча і кажеш: "Не здавайся". Коли темно, твоя любов світить мені замість зірок. Я знаю, що ти не хотів би бачити мої очі у сльозах. Тому я живу далі - з тобою в серці, любов'ю, пам'яттю, яка сильніша за смерть"

Наші Герої - захисники, на жаль, умирають. Але вони залишаються назавжди в пам'яті, стають нашою совістю, крилами та незламністю. Ми носимо їх у серцях — як біль і як силу. Схиляємо голови. Пам'ятаємо. Боремося далі!